

Heikki Hela: "Arkeen ei tarvita sirkustemppuja"

Laulaja ja näyttelijä Heikki Hela arvostaa kiireisen elämänrytmin keskellä yli kaiken rauhaisia kotihetkiä, joihin kaupassakäyntikin kuuluu.

Teksti Jari Salonen

Kuva Heikki Helan fanisivusto

Heikki Helan kouluaikaiseen soittamiseen ei liittynyt sen suurempia maailmanvalloitusavoitteita.

– Sellaiselta hurriganespohjalta aloiteltiin. Yksi tuon ajan bändejä oli Missing Link, jonka kautta tutustuin Timo Kahilaiseen. Ei me koskaan levyjä saatu aikaiseksi. Päästiin sen sijaan valtakunnallisen nuorten taidetapahtuman loppukilpailuun – palkinnoillekin. Saattoi siinä kyllä vähän vaikuttaa sekin, että Kangasalan osakilpailun tuomaristossa oli muuan herra Heikki Silvennoinen, Heikki Hela nauraa.

– Jo noihin aikoihin oltiin kuitenkin ihan siinä hilkulla, että lähdetäänkö tätä tekemään nyt ihan tosissaan vai harrastellaanko vaan. Ja jonkin aikaa vaan harrasteltiin.

Heikki Hela valmistui luokanopettajaksi ja vuoden päivät hän opetti Kangasalan, kotipaikkakuntansa, silkohapsia. Tänä päivänä ajatus paluusta luokan eteen ei tunnu kovin todennäköiseltä.

– Mulla on kaksi poikaa ja tiedän kyllä mistä koululoukassa tänään puhutaan. Meillä lappaa kakaroita todella paljon ja ymmärrän mielestäni aika hyvin lasten ja nuorten maailmaa.

Heikki Hela kokee uransa tässä vaiheessa edelleen, että vielä on omalla saralla aika paljon nähtävää myös edessäpäin. Omaa musiikkia Heikki Hela alkoi tehdä 1990-luvun alussa. Ensimmäinen soololevy Kaikesta kaikkein tuli 1994. Levyn helmenä kimalteli kappale Uneton Yö. Levy myi kultaa ja vuoden päätteeksi Hela kävi pokkaamassa

yhden Emma-pystin. Levy on kuulemma ”duurissa soitettua melankoliaa”.

– Kaikkein kovimpana juttuna pidän kuitenkin sitä, että ”Uneton Yö” valittiin mukaan lasten koululaulukirjaan. En olisi ikinä voinut kuvitella tekeväni sellaista klassikkoa, joka pääsee sinne mukaan.

Heikki Hela muistetaan totta kai myös TV2:n sketsisarja Kummelin hahmona. Ensimmäiset ponnistukset tehtiin 1991. Tiimissä oli neljä henkeä. Heikki Hela äänittäjänä, Olli Keskinen kuvaajana, Kahilainen ja Silvennoinen pelleilivät kameran edessä. Tai välillä siellä pelleilivät kaikki neljä. Kummelin myötä Heikki Hela on saanut hauskan miehen maineen. Kuva ei ole kaukana miehen omimmasta minästä.

– Kun menen keikalle, minulta ei odoteta vitsejä ja pelleilyä. En ole mikään Jope Ruonansuu. Sen sijaan keikan aluksi saatan spiikata yleisölle, että toivottavasti teillä on yhtä hauskaa kuin meillä täällä lavalla. Tärkeintä on, että meillä täällä lavalla on kivaa.

Viihdehelvetti kuitenkin valtaa alaa. Kaikilla pitäisi olla koko ajan hauskaa. Viihde syö aikaa kaikelta muulta.

– Maailmasta on tullut niin digitaalinen. Ennen se oli paljon analogisempi, aikoinaan suorastaan mustavalkoinen. Äijät ajoivat mopoilla, Lasse Viren juoksi ja Mietaa hiihti. Kun mun nuoruudessa Juha Mieto tai Helena Takalo voitti, niin me lähdettiin Kaukajärven jäälle hiihtämään, koska oli niin hyvät fiilikset. Nyt vaan vaihdetaan kanavaa.

Heikki Hela pohdituttaa se, saavatko ja annetaanko lasten leikkiä riittävästi? Ohjatut harrastukset vievät nopeasti voiton. Silloin on menetetty jotain spontaanista leikistä ja leikkimielisyydestä. Siitäkö passiivisuus kielii?

Hillitön hopeinen kuu -kappale voisi kuvata päihdevanhempien mielenliikkeitä, kun viinahuuruissa unelmoinnista on tullut kokopäivätyötä. Sellaisia lapsia on, jotka ovat vanhemmistaan huolissaan. Ja syystä.

Heikki Hela ei saata kuvitella, että sellaista viiniä pystyisi juomaan, että pullollisen jälkeen jättää lapsensa ja katoaa holtittomasti jäljettömiin.

– Biisissä on kyse irtiotosta. Pariskunnan lapset ovat aikuisia. Elämässä sattuu outoja asioita ja tämä on yksi outo tarina. Ei tämä pariskunta lapsiaan ole unohtanut, analysoi Heikki Hela Fastball -yhtyeen The Way -kappaleen suomennosta.

Helan ensimmäinen mielikuva kappaleesta oli, että onpa kiva renkutus. Sitten Hela vei tekstin Pauli Hanhiniemelle ja Pauli toi sen seuraavana päivänä takaisin – ja se oli siinä.

– Tarinahan on vähän mystinen. Pariskunta ikään kuin katoaa johonkin missä on ikuinen kesä ja palmut huojuvat. Lapsetkin ihmettelevät, minne ne lähti.

– Minusta tässä on kyse laajemmasta elämäntähtäyksestä. Jos aikuisilla menee hyvin, niin lapsillakin menee.

Hillitön hopeinen kuu

(Fastball: The way)

suom.sanat: Pauli Hanhiniemi

Ne lähtivät siis jo aamusta matkaan
kun naapurusto nukkui vuoteissaan
Ne suunnan suhteen luotti silkkään säkään
Ne lähtiessään eivät empineet hetkeäkään

Ne korkattuaan taas pääsevät vauhtiin
ja puhetulva suuta kuivattaa
auto ojaan jää, siis kävelemään
Ne lähtiessään eivät empineet hetkeäkään

Missä ikinä he kulkivatkaan
aina paistoi vaan, kultainen välähdys askelissaan
huojuvat palmut ja hillitön hopeinen kuu
Aika niihin tarttunut ei, nehän nuortui vaan!
-toiset on luotuja taivaltamaan
Huojuvat palmut ja hillitön hopeinen kuu ..se kuu!

Vanhempiaan etsivät turhaan
lapset, lähteneistä huolissaan
Ne liftaa etelään, ne liftaa itään
Ne lähtiessään eivät empineet hetkeäkään

Missä ikinä he kulkivatkaan
aina paistoi vaan, kultainen välähdys askelissaan
huojuvat palmut ja hillitön hopeinen kuu
Aika niihin tarttunut ei, nehän nuortui vaan!
-toiset on luotuja taivaltamaan
Huojuvat palmut ja hillitön hopeinen kuu ..se kuu!

Hela tunnustautuu optimistiksi. Hänelle optimismi tarkoittaa optimismia tässä ja nyt, eikä jossain epämääräisessä tulevaisuudessa, jossa asiat voisivat olla ehkä paremmin. Vaikeuksia tulee kaikille, mutta niille ei saa antaa ylivaltaa, sillä kun niin käy, avuttomuuden tai epätoivon siemen on nopeasti kylvetty lapsiinkin.

– Mitä suurempaan asioista voi puhua, sen parempi. Tätä yritän välittää omille pojille.

Vanha sanonta kuuluu ”lapset oppivat niin paljon rehellisyyttä kuin mitä vanhemmat kestävät totuutta”. 🍷